

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **B. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky, Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2013, čj. OAM-329/ZA-ZA06-K01-2012, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Uvedl, že správní orgán nedbal dostatečně o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho případu, neboť pro případ návratu do vlasti bude jednoznačně vystaven ohrožení na životě a zdraví, budou mu upírána základní lidská práva, jak se již opakovaně stalo v minulosti. Správní orgán pouze bagatelizoval jím uváděné důvody, navodil nevěrohodnost jeho výpovědi a jeho žádostí se zabýval pouze okrajově. Původně svoji vlast opustil z důvodu válečného konfliktu, v podstatě odmítl bojovat, bylo to zcela proti jeho přesvědčení. Po ukončení konfliktu se vrátil, od té doby byl však terorizován ze strany policejních orgánů, a to opakovaně, vždy při návratu do vlasti. Nejednalo se tak o jednorázový incident. Ze

strany policejních orgánů byl zadržen, omezován na osobní svobodě, bit, opakovaně mu bylo vyhrožováno zadržením či fyzickou likvidací, pokud Moldávii neopustí. Po takovém incidentu vždy na nějakou dobu odjel, následně byl ale donucen se vrátit a celá situace se opakovala. Tyto problémy měl především z důvodu své ruské národnosti, správní orgán však uzavřel, že žádné národnostní problémy neměl. Diskriminace určitých skupin obyvatelstva však vyplývá i z podkladových zpráv. V případě žalobce se nejednalo o selhání jednotlivce, ale o problém celého policejního aparátu, který by měl naopak občanům, jako je žalobce, poskytovat ochranu. Z podkladů dále plyne, že příslušné orgány se snaží případy porušování lidských práv šetřit, ne vždy jsou však úspěšné, i z toho je patrné, že uvedené problémy v zemi existují a závěr žalovaného neodpovídá provedeným důkazům. Správní orgán tvrzení žalobce nijak nevyvrátil, neověřil, jak je zacházeno s občany ruské národnosti, jaká existuje v zemi diskriminace a jaká je skutečná možnost dovolání se svých práv. Žalobce měl incidentů s policií několik, též uplynula značná doba, jednotlivé zážitky se mu tak již slévají, ovšem základní konzistence zde je přítomna. K tvrzení žalovaného, že pobytový status a občanství je plně v kompetenci každého státu žalobce částečně přisvědčuje, ovšem nějakou dobu žil z důvodu svých obav v Rusku a tamní občanství mu bylo odepřeno proto, že trpí schizofrenií, což považuje za diskriminaci. Správní orgán přitom uvedl, že hodnocení této skutečnosti nespadá do jeho pravomoci. Žalovaný se pak nedostatečně zabýval jeho zdravotním stavem, měl si vyžádat zprávy o léčbě konkrétních onemocnění, tedy schizofrenie a hepatitidy C, kterými žalobce trpí. Z předložených zpráv plyne, že péče není běžně dostupná z finančních důvodů, žalovaný se nezabýval tím, zda si ji může žalobce dovolit, ani jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací. Rozhodnutí je z tohoto pohledu nepřezkoumatelné, správní orgán nedostatečně přihlédl i ke skutečnosti žalobcem tvrzeného možného ohrožení jeho osoby pro případ návratu. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Správní orgán podal vyjádření k žalobním námitkám písemně dne 11. 6. 2013, jejich oprávněnost popírá, s odkazem na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi a konečně samotné rozhodnutí ve věci, které žalovaný považuje za zákonné a v souladu s jednotlivými ustanoveními zákona o azylu i správního řádu. V průběhu správního řízení žalobce neuváděl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany, neuváděl žádné azylově relevantní důvody, nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí. V jeho výpovědích existují podstatné rozpory, výpovědi stále měnil a jeho příběh je tak nevěrohodný. Při úmyslu požádat o mezinárodní ochranu dokonce uváděl jméno V. S. s tím, že je občanem Ruské federace, jako důvod uvedl, že jako Rus měl národnostní problémy na území Čečenska. Pokud by měl žalobce skutečně v zemi původu nějaké závažné problémy, nemusel by se vydávat za občana ruské národnosti z Čečenska. Přitom žalobce pobýval více než 14 let v jiných evropských státech, v Moldavsku se v této době zdržoval velmi sporadicky, z přiložených aktuálních informací je zřejmé, že v současné době nejsou občané ruské národnosti v Moldavské republice diskriminováni ve smyslu zákona o azylu, situace rusky hovořících osob není nijak problematická a od žalobcem popisovaných událostí již uplynul značný časový

odstup. Z obsahu výpovědí pak plyne, že policisté měli zistný důvod, žalobce se však ani nepokusil domoci se ochrany. K Ruské federaci uvedl, že tamní občanství nezískal pro své onemocnění psychického rázu, což považuje za diskriminaci osob, trpících schizofrenií, tyto považuje za určitou sociální skupinu. Protože je ovšem občanem Moldavské republiky, správní orgán považoval za bezvýznamné se tímto blíže zabývat. Žalobce se obává nedostupnosti lékařské péče v Moldavsku, kdy by musel za poskytnutou zdravotní péči platit, ovšem v České republice jsou občané též povinni platit poplatky, ani všechny léky a zdravotní pomůcky nejsou bezplatné, mnoho léčebných přípravků je pro dlouhodobě nemocné občany a seniory vzhledem k jejich příjmům již nyní drahých a některé rodiny s vážně zdravotně postiženými dětmi jsou dokonce nuceny hledat sponzory léčby, např. prostřednictvím finanční nadace Dobrý anděl. Žalovaný přitom zjistil, že v Moldavské republice jsou k léčbě schizofrenie dostupné léky s účinnou látkou ribavirinem, peginterferonem a interferonem alfa. Během pohovoru dne 25. 3. 2013 žalobce sdělil, že v současné době ani žádné léky neužívá, neboť čeká na peníze. Žalovaný připomíná, že nižší kvalita zdravotní péče v zemi původu nemůže být mimořádným důvodem vedoucím k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, k čemuž se vyjádřil zejména např. Velký senát Evropského soudu pro lidská práva v rozsudku ve věci N. proti Spojenému království ze dne 27. 5. 2008 (body 32 – 44), stížnost č. 26565/05. Odůvodnění neudělení humanitárního azylu tak žalovaný považuje za dostatečné, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje. Z uvedených důvodů je navrhováno zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 9. 9. 2013 bylo jednáno, v souladu s ust. § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s., – v nepřítomnosti řádně předvolaného žalobce. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření správního orgánu, s tím, že rozhodnutí bylo velmi podrobně zpracováno a odůvodněno, zabývá se všemi skutečnostmi, které žalobce v rámci řízení tvrdil. Žalobce je co do zdravotních obtíží řádně medikován, nicméně, jak sám uvedl, dávky léků si upravuje sám, cítí, když na něho jde problém a lék si vezme. Potřebná léčba je v zemi jeho původu dostupná, tedy v Moldávii. Nicméně i v současné době ještě má žalobce povolen platný pobyt i v Rusku. Konflikt s policií se jistě mohl žalobce snažit vyřešit stížností, vnitřním přesídlením apod. Z uvedených důvodů je navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtuje.

Soud konstatoval ze správního spisu, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 10. 2012, v ní uvedl, že je občanem Moldavské republiky, ruské národnosti, svobodný, matka se sestrou žijí v Rusku. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, pracoval jako stavební dělník. K svému pobytu v minulých 10 letech žalobce uvedl, že pobýval v Rakousku, ve Francii, Velké Británii a Irsku, o azyl žádal ale i v Německu, Belgii, Nizozemí, ve Švýcarsku. V Moldávii pobyl den v r. 2008 po vyhoštění z Francie, pak pobýval do října 2012 v Rusku, odkud cestoval přes Ukrajinu do ČR. Uvedl, že v r. 1992 byla v Moldávii válka, bojovali Rusové, Moldavané a Ukrajinci. On byl na straně Moldávie,

chtěli po něm, aby bojoval, ale raději utekl do Oděsy a tam pobýval, dokud válka neskončila. Poté se vrátil do Glodenu, kde bydleli, měl cestovní pas SSSR, úřady mu vyhrožovaly, že opustil Moldávii a je Rus. Policie ho zavřela a velitel mu vyhrožoval, proto utekl. Řekl si o pas, dostal moldavský a odjel. Od té doby byl na cestách, pobýval i v Turecku a Bulharsku. Po deportaci z Francie přišla policie, ptali se, co tam dělá, že o něm mají informace, že byl ve spojení s podsvětím, chtěli, aby zase odjel. Pas nechal u sestry, jel do Ruska, nelegálně přešel na Ukrajinu a odtud jel kamionem. Moldávie a Rusko ho vyhazují, v Rusku mu dovolili žít, ale z důvodu psychické choroby mu nechtěli dát občanství. Žalobce uvedl, že v Rusku je to těžké, už si zvykl na evropskou mentalitu. Je mu 42 let a nechce se toulat po světě, chtěl by žít na jednom místě. V r. 2008 byl rok ve vězení, za ozbrojené napadení, vrátit do vlasti se nechce, velitel policie mu řekl, že ho zavřou nebo zabijí. Uvedl též, že trpí hepatitidou C a schizofrenií. V rámci pohovorů, provedených s žalobcem dne 25. 1. 2013 a 25. 3. 2013 žalobce uvedl, že byl v Moldavsku v r. 2008 jeden den, problém je ten, že je Rus, velitel policie mu vyhrožuje, chtěl po něm peníze. V r. 2008 sotva dojel, odvezli ho na policii s tím, že chce zorganizovat zločinnou skupinu, zavřeli ho na 5 dní do sklepa a pustili ho, aby přinesl peníze, dali mu pas a on odjel, protože mu vyhrožovali. Den nebo dva si zařizoval jízdenky, sledovali ho. V Irsku byl zavřený, porval se s Moldavanem a po propuštění musel podepsat, že neodjede ze země, ale odjel a proto ho sháněl Interpol. V Moldávii nebyl déle než 8 dní. V zemi nejsou dodržována lidská práva, on se jim tam nelíbí, on těm lidem nerozumí. V rámci druhého pohovoru pak žalobce uvedl, že používal i jiná příjmení, dělal to proto, aby nebyl navrácen do země původu. Kopii cestovního pasu mu poslala matka z Moldávie faxem, pak uvedl, že ho vzala do Ruska. Žalobce nechce být občanem Moldávie, jeho matka tam ale žádné problémy nemá. Pohovorem o událostech z r. 2006 uváděl, že byl v Anglii, ovšem v tomto roce mu byl vydán pas, uvedl, že se mu to plete, nepamatuje si, jak ho získal. Do Moldávie ho přivezli rodiče, když mu bylo 5 let v r. 1975, žil tam do r. 1990. Pak odjel, vrátil se až v r. 1995, hned odjel do Turecka a vrátil se v r. 1999. Vždy si jen vyřídil doklady a zase odjel. Od r. 1999 byl v Moldavsku 2x – v r. 2006 byl deportován z Anglie, ale už si to přesně nepamatuje, jezdí sem a tam 14 let. Po deportaci se tam asi snažil skrytě žít, velitel policie mu vyhrožoval. Přicestoval letadlem, rozjela se mu schizofrenie a sám nevěděl, co dělá. Má trvalý pobyt v bytě matky v Gladěnu, teď tam nikdo není, matka i sestra jsou v Rusku. Když v r. 2006 přiletěl, byl na policii v Kišiněvě, vyhrožovali mu, chtěli vědět, co kde dělal – pas mu byl vydán v Bruselu. Chtěli po něm peníze, on jim je dal a pustili ho. Na policii byl jednu noc, jel do Gladěnu, tam byl též jednu noc a pak se vydal na hranice. K dotazu správního orgánu, kdy si tedy vyřídil pas, žalobce odpověděl, že tam tedy asi zůstal déle, hned ho zavřeli, již si to nepamatuje. Zavřeli ho do sklepa, bili ho, chtěli peníze, drželi ho tam 5 dnů. Zavřel ho vlastně prokurátor, protože chtěl zjistit, zdali něco v Irsku nevyvedl, když ho hledá Interpol. Policie lidi zabíjela, našli je zakopané, nenáviděli rusky mluvící, musel pryč. Neměl se kam obrátit, protože kdo má funkci, je jako car. Poté žalobce uvedl, že v r. 2008 přiletěl domů, matka mu řekla, že ho hledala policie, takže hned ráno zase odjel. Cesty mu platila matka, úplatky, které dával, nebyly velké, měl nějaké peníze z Anglie a něco si vypůjčil od známých. Má léky na schizofrenii, ale když nastane atak nemoci, musí si

lehnout do nemocnice. V současné době je nebere, nemá peníze. Má též virus hepatitidy C, ale funguje normálně, léky žádné neužívá. V Moldávii byl se schizofrenií hospitalizován po dobu ½ roku v 16 letech. V Rusku má povolení k pobytu do r. 2014, když tam ovšem žádal o udělení občanství, lékař mu řekl, že mu to nepodepíše. Neměl tam pracovní povolení, pracoval legálně i nelegálně, nikdy ovšem neměl nic jistého. Česká republika je pro žalobce tranzitním státem, protože mu došly peníze a momentálně se zde léčí, měl ale namířeno do Norska. Dne 9. 4. 2013 byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, nežádal žádné doplnění informací.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí

v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po projednání a přezkoumání případu žalobce konstatoval, že pokud správní orgán uvedl na str. 6 napadeného rozhodnutí, že žalobce označil za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany potíže s policisty v místě svého bydliště pro jeho ruskou národnost, tak vystihl žalobcem uváděné skutečnosti seriózně, neboť žalobce sice ještě v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že zem původu opustil i z toho důvodu, že ho nutili bojovat, dále však uvedl, že ze zdravotních důvodů nebyl povolán k výkonu ZVS, je tak patrné, že další uváděný důvod se skutečností nijak nekorresponduje. Žalobce poukazoval na nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného, má za to, že by měl být posuzován jako člen určité diskriminované skupiny obyvatelstva v zemi původu, a to ruský mluvící občané, u nichž vlastně žalovaný nezkoumal praktickou možnost dovolat se patřičné ochrany, dále nesouhlasí s tím, že jeho výpovědi jsou nevěrohodné, co se týče Ruska, považuje vyjádření o neudělení občanství z důvodů psychického onemocnění za diskriminaci a konečně, správní orgán dostatečně nehodnotil okolnosti jeho nemoci, ani z tohoto pohledu neposuzoval jeho rodinnou, ekonomickou a sociální situaci.

K námitkám žalobce o tom, že si správní orgán neobstaral dostatečné a potřebné informace o jeho zemi původu soud konstatuje, že žalobce byl dne 9. 4. 2013 za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka řádně seznámen s výčtem podkladů, které jsou ve spise pro posouzení jeho situace v zemi původu k dispozici, a výslovně uvedl, že se s těmito nechce podrobněji seznamovat, ani nežádá jejich doplnění. Ač je výčet podkladů obsažen v napadeném rozhodnutí žalovaného, soud pro pořádek

tyto cituje, a jsou jimi následující materiály: protokoly o provedených pohovorech s žalobcem v průběhu správního řízení, dále pak informace MZV ČR, a to z 11. května 2012 a 3. ledna 2013 (čj. 102116/2012-LPTP a čj. 123368/2012-LPTP), Zpráva Freedom House 2011 (květen 2011), Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2011 ze dne 24. května 2012, Informace Evropské komise (25. května 2011), Infobanka ČTK „Země světa, Moldavsko“ – aktuální znění, Materiály z dublinského řízení, Úřední záznam PČR ze dne 21. října 2012 a v neposlední řadě materiály, doložené žadatelem. Jak je patrné z uvedeného výčtu, podklady byly různorodé, soud je přesvědčen, že je lze označit za dostačující. Po přezkoumání věci a vyjmenovaných podkladů dospěl soud jednoznačně k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky ust. § 12 a) zákona o azylu, když nebyl nikdy politicky organizován, k nenaplnění podmínek ust. § 12 b) zákona o azylu pak soud uvádí, že mu nezbyvá, než přisvědčit žalovanému, že výpovědi žalobce byly co do jím tvrzených zadržení policií zmatečné, tyto problémy popsal pokaždé úplně jinak a rozporuplně dokonce i v průběhu jednoho pohovoru. Za takové situace soud rozhodně nemohl dospět k závěru, že žalobce mohly sužovat odůvodněné obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, pokud tvrdil, že by mělo jít o skupinu rusky mluvících občanů, taková informace z podkladů rozhodně neplyne, naopak je zde uváděno, že takový problém není znám, většina obyvatelstva je bilingvní, zná jazyky oba, v běžném životě si s ruštinou vystačí, při jednání na úřadech jsou většinou k dispozici i formuláře v ruštině a soudy a policie v případech, kdy občan moldavštinu nezná, zajišťují tlumočníky. Negativní postoje vůči osobám, které v zahraničí neúspěšně žádaly o azyl, nejsou známy, dokonce zpráva z 11. 5. 2012 uvádí, že státní orgány často takovou informaci ani nemusejí znát, neboť evidence v tomto smyslu není vedena. Z tohoto pohledu tedy soud dodává, že pokud byl žalobce na seznamu hledaných osob Interpolem, těžko se mohl vyhnout určitému pohovoru po návratu do země původu, byl však bez problémů vybaven novým cestovním dokladem, jím uváděné problémy mu proto soud neuvěřil. Pokud na něm policista vymáhal nějaký úplatek při propuštění, takovou situaci samozřejmě nelze vyloučit kdekoliv na světě, nicméně žalobce nevyužil žádného prostředku, aby si na takovou situaci případně stěžoval a opět ze země původu vycestoval. V takovém počínání nelze spatřit azylově relevantní pronásledování žalobce ze strany státních orgánů země původu. Jeho námitky vůči diskriminaci v Rusku žalovaný nezohlednil zcela oprávněně, zemí původu žalobce je Moldavsko. Zdravotním stavem žalobce se žalovaný zabýval na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí, soud je přesvědčen, že podklady i závěry z nich vyvozené jsou dostatečné i správné, konečně, jedná se o případnou okolnost, hodnou zvláštního zřetele, jejíž hodnocení je plně v pravomoci správního orgánu, soud v jeho závěrech nespátřil žádného pochybení.

Žalobce uváděl, že matka a sestra momentálně pobývají v Rusku, kde má i on do r. 2014 povolen pobyt, je na něm, aby svoji rodinnou situaci řešit buď dalším pobytem v Rusku, případně v bytě rodiny v Moldávii. Jeho sociální situace tak není nijak kritická, soud proto neviděl důvod, který by měl vést k podrobnějšímu hodnocení takové situace, jak žalobce namítal.

Případným naplněním podmínek doplňkové ochrany, jak uvedeny výše, se žalovaný zabýval na str. 11 – 13 rozhodnutí ze dne 16. 4. 2013. Soud po přezkoumání věci konstatoval, že z průběhu správního řízení a žalobcem tvrzených skutečností nedospěl k závěru, že by mohl být po návratu do Moldávie ohrožen azylově relevantní vážnou újmou, rozhodnutí žalovaného je v tomto směru vyčerpávající, na území země původu neprobíhá ozbrojený konflikt, v jehož rámci by mohl být žalobcův život vážně ohrožen, jeho vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konečně, žalobce sám uváděl, že Česká republika je pro něho spíše tranzitním státem, neboť měl původně namířeno do Norska, ovšem na zdejším území mu došly peníze a léky. Za výše popsané situace je soud přesvědčen, že rozhodnutí správního orgánu je správné, v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, soud neshledal závažné pochybení žalovaného, které by mohlo vést ku zrušení napadeného rozhodnutí, proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, ostatně žádné náklady řízení neúčtoval, žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 9. září 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně